

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **P. M.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. JMK 104491/2017, sp. zn. S-JMK 97973/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 17. 5. 2017, č. j. ODSČ-63299/17-21 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Jako provozovatel vozidla tovární značky X., reg. zn. X., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v neoprávněném stání, tedy v porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž jednání bylo zjištěno na pozemní komunikaci v Brně, ul. Svatopluka Čecha 97, dne 11. 3. 2016 ve 12:03 hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v neoprávněném stání na pozemní komunikaci, kdy byla porušena povinnost vyplývající ze zákazové značky „Zákaz stání“ (B29), protože vozidlo stálo v místě, kde je to zakázáno. Pochybení bylo zjištěno Městskou policií Brno, na základě jejíhož oznámení o spáchání přestupku nezjištěnou osobou prvostupňový správní orgán zaslal žalobci jakožto provozovateli vozidla v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k úhradě peněžitě částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla v inkriminovanou dobu přestupku. Žalobce stanovenou částku neuhradil, přičemž sdělil neúplné údaje o totožnosti řidiče vozidla, které byly vyhodnoceny jako účelové. Věc podezření ze spáchání přestupku proto byla odložena a se žalobcem co by provozovatelem vozidla bylo zahájeno řízení o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla, v jehož rámci bylo také o deliktu rozhodnuto, a to tak, že bylo prokázáno, že se žalobce tohoto deliktu dopustil.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. V podané žalobě žalobce nejprve uvedl, že výrok správního rozhodnutí (poznámka soudu: neupřesnil kterého správního rozhodnutí) není srozumitelný, neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Podle žalobce by mělo být ve výroku konstatováno porušení právní povinnosti, a také to, jaká skutková podstata přestupku či jiného správního deliktu byla naplněna. Ve výroku bylo konstatováno porušení toliko § 10 zákona o silničním provozu, přitom tento paragraf obsahuje pět odstavců s odlišnými povinnostmi. Za této situace je odkaz na jednání v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nedostatečný. Náležitosti výroku rozhodnutí zkoumal Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, kdy bylo konstatováno, že popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje. Nutno doplnit, že zde krajský soud posuzoval výrok rozhodnutí složený z více výroků, neboť pachatel byl uznán vinným ze spáchání více přestupků ve společném řízení. Je proto nutné, aby jednotlivé

části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V nyní posuzované věci však podle žalobce nemůže být o „konkrétním ustanovení, které bylo porušeno“ ani řeč, neboť ve výroku rozhodnutí byl uveden toliko odkaz na porušení § 10 zákona o silničním provozu.

5. Ve shora citovaném rozsudku bylo dále konstatováno, že v případě, kdy porušené ustanovení zákona obsahuje více právních norem, je třeba přesně vymezit, kterou z těchto norem žalobce svým jednáním porušil. Konkrétní ustanovení zákona by mělo být tedy přesně vymezeno a nemůže postačit odkaz na paragraf, dělí-li se tento do pěti odstavců a některé z těchto odstavců dále na několik písmen.
6. Shodný závěr lze učinit i na podkladě rozsudku NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9As 263/2015-34, v němž je mimo jiné uvedeno, že je nutné ve výroku rozhodnutí odkázat též na ustanovení právního předpisu, ve kterém je obsažena právní norma, na kterou primárně porušená právní norma odkazuje. NSS v označené věci tedy uvedl, že pokud bylo konstatováno, že žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jenž řidiči ukládá povinnost užít vozidlo splňující technické podmínky, pak ve výroku chybí konkrétní ustanovení zvláštních předpisů, které žalobce porušil. Takový postup není možný.
7. Má-li porušená právní norma blanketní dispozici, musí výrok rozhodnutí obsahovat též odkaz na právní ustanovení, kterým byla blanketní právní norma porušena. Takový odkaz na ustanovení zákona v nyní posuzované věci podle žalobce absentoval.
8. Zákonné náležitosti výroku rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle citovaného ustanovení se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky a právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a také označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Právě označení porušené právní povinnosti lze podřadit pod pojem „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“, této povinnosti však správní orgány nedostály, protože výrok rozhodnutí je nesrozumitelný. Je-li však rozhodováno o vině a trestu, je třeba klást zvláštní požadavky na přesnost výroku (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). Také Krajský soud v Brně se v rozsudku pod č. j. 41 A 58/2014-31 vyjádřil k výše uvedeným závěrům tak, že všechny tyto okolnosti měly být uvedeny již ve výroku rozhodnutí, a nikoliv pouze v jeho odůvodnění. Tvrzení v odůvodnění nemohou zhojit nesrozumitelnost výroku rozhodnutí.
9. Za této situace žalobce namítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, protože by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí.
10. Ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví více právních povinností, protože bylo nutné ve výroku správního rozhodnutí konkretizovat též tu právní normu, jejímž porušením bylo porušeno také ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

11. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí, jímž byl uznán vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je nezákonné, pro jeho neexistenci. V době rozhodování prvostupňového správního orgánu skutečně existoval správní delikt provozovatele vozidla, ten však přestal existovat již s provedením novely zákona o silničním provozu, a to zákonem č. 183/2017 Sb. (zákon k 1. 7. 2017 změnil řadu zákonů v souvislosti se změnou zákona o přestupcích, resp. jeho nahrazením přestupkovým řádem). Podle žalobce není relevantní to, zda mohl být uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, nýbrž to, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala a byla zrušena. Za této situace měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání takového deliktu, protože tento již neexistoval. Vydané rozhodnutí je proto nezákonné, neboť žalobce je trestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného již nebylo označeno za trestné.
12. Žalobce dále namítal, že správní orgán (poznámka soudu: bez upřesnění, zda prvostupňový či druhostupňový správní orgán) nedostatečně popsal skutek, kterého se měl žalobce dopustit. Správní orgán pouze napsal, že žalobce neoprávněně zastavil, čímž porušil povinnosti vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Podle žalobce se přitom dá neoprávněně stát např. na žluté čáře, modré zóně, na místě pro invalidity, na placeném parkovišti bez zaplacení parkovného atp. Žalobce se však žádného z těchto skutků nedopustil. Žalobce poukázal na to, že součástí výroku správního rozhodnutí musí být popis protiprávního jednání. To v posuzované věci absentovalo, když není zřejmé, v čem neoprávněně parkování vozidla spočívalo. Neoprávněně stání může probíhat třeba na zeleni nebo na zahradě, přitom nemusí jít vůbec o přestupek, nýbrž o občanskoprávní delikt. Také podle § 77 zákona o přestupcích, účinného ke dni rozhodování správního orgánu, platí, že výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. V posuzované věci však popis skutku ve výroku absentuje, přičemž tvrzení o neoprávněném parkování nelze považovat za skutek. Z takového popisu jednání se nepodává jeho protiprávnost ani případná subsumpce pod přestupek dle zákona o silničním provozu. Výrok proto není srozumitelný a ani zákonný, když protiprávní jednání v něm nebylo popsáno ani v takové míře, aby bylo zřejmé, že jednání je přestupkem proti silničnímu zákonu.
13. Dále se žalobce zabýval zaviněním a správností aplikace příslušných právních předpisů. K tomu nejprve poukázal na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“) platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (zákon nabyl účinnosti ode dne 1. 7. 2017). Podle § 15 odst. 1 citovaného přestupkového zákona se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z výše

uvedeného žalobce dovodil, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jako znak přestupku odstraněno. S ohledem na zásadu retroaktivity in mitius žalobce dovodil, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je třeba aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (od 1. do 13. 7. 2017), ale také na správní delikty, které byly spáchány dříve, protože jde o úpravu pro obviněného prospěšnou, protože zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu in mitius je přitom povinen respektovat také soud, i když ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty přestupku došlo zákonem č. 183/2017 Sb., s nabytím platnosti dne 28. 6. 2017. Je však pravdou, že v čl. CCLVII. tohoto zákona je uvedeno: „Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017.“ Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, kde je uvedeno: „Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15. dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.“ Z toho lze podle žalobce dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s těmito pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.

14. K nezákonnému určení účinnosti zákona nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnosti mohl zákon nabýt nejdříve 15. dnem po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože příslušná částka Sbírky zákonů byla rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, a tedy zákon č. 183/2017 Sb. nemohl nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakanční 15-ti denní lhůty uplynuly pouze dva dny. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě naléhavého obecného zájmu, nic takového však nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, pročez tuto výjimku nelze aplikovat. Žalobce tedy požaduje, aby po zrušení napadených rozhodnutí byla v novém řízení posuzována jeho odpovědnost s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Žalobce odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby k porušení zákona o silničním provozu předešel.
15. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že z rozhodnutí není zřejmé, kdy se o protiprávním jednání dozvěděl. Jelikož k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 11. 3. 2016 a správní řízení bylo zahájeno dne 21. 3. 2017, lze dovodit, že dvouletá lhůta byla splněna. V průběhu správního řízení však došlo ke změně právního předpisu. Od 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu, prostřednictvím z. č. 183/2017 Sb., kterou došlo ke zrušení § 125e odst. 3 citovaného zákona, kterým byly prekluzivní doby normovány. Dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., tedy nového zákona o přestupcích, platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Proto bylo třeba vycházet z nového přestupkového zákona. Dle § 29 písm. a) nového přestupkového

zákona platí, že odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. Dle § 30 písm. a) citovaného zákona platí, že promlčecí doba činí 1 rok. V posuzované věci byl přestupek spáchán dne 11. 3. 2016 a řízení o něm bylo zahájeno dne 21. 3. 2017. To znamená, že řízení bylo zahájeno po uplynutí jednoleté prekluzivní doby. Ještě než bylo zahájeno řízení, došlo tak k zániku odpovědnosti za spáchání přestupku. Dle přechodných ustanovení nového přestupkového zákona, konkrétně dle § 112 odst. 1, platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Dle nového přestupkového zákona došlo v posuzované věci k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace prekluzivní doby v něm vyjádřené. Jde nepochybně o situaci pro žalobce příznivější. Do jisté míry sice vyvrací argumentaci žalobce § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, avšak podle žalobce není možné z přechodných ustanovení vycházet, neboť norma obsažená v § 112 odst. 12 citovaného zákona je protiústavní. Stanoví-li tato norma, že trestnost činu se posuzuje dle pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější, pak není možné vyloučit toto pravidlo „pouhým“ zákonem (pod ústavním předpisem), a to např. s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce proto zastává názor, že na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o prekluzi dle nového přestupkového zákona a na skutek hledět jako na promlčený ke dni 12. 3. 2017. Nebylo proto možné dne 21. 3. 2017 zahájit správní řízení, neboť skutek byl již promlčen.

16. Žalobce dále namítal, že uložená sankce je nezákonná. Bylo totiž zohledněno pouze ust. § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016. Správní orgán však vůbec nezohlednil § 44 nového přestupkového zákona, dle něhož je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Mimořádné snížení výměry pokuty nevyžaduje návrh žalobce. Každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Správní orgán vůbec nezvažil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, přitom ale byl povinen o sankci rozhodovat též dle § 44 nového přestupkového zákona, a to i tehdy, pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty nejsou dány. Podle § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Zákonodárce se tedy jasně vyjádřil tak, že je nutné aplikovat nová ustanovení přestupkového zákona. Navíc žalobce zastává názor, že ve věci byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Pokud by správní orgán vycházel i z § 44 nového přestupkového zákona, pak by k takovému závěru dospěl. Charakter sankce volil správní orgán jako ryze preventivní, když plnila roli pouhého upozornění žalobce na to, aby dával pozor. Správní orgán přitom konstatoval, že dospěl k závěru, že sankce na spodní hranici zákonné sazby je odpovídající porušení povinnosti, když žádná přitěžující okolnost nebyla zjištěna. Úvahy, kterými byl správní orgán při ukládání pokuty veden, silně naznačují, že pokud by žalovaný zvažoval právě § 44 nového přestupkového zákona při ukládání sankce, mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby. Správní orgán byl povinen také uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového přestupkového zákona a byl povinen s přihlédnutím k tomuto ustanovení rozhodovat. Posledně uvedené však správní orgán neučinil. Je přitom ryze spekulativní úvahou, zda v případě, kdy by přihlédl k § 44 nového přestupkového zákona, by uložil sankci nižší. Správní orgán však

žádnou podobnou správní úvahu neprovedl. Žalobce je totiž přesvědčen, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 nového přestupkového zákona, uložil by sankci pod spodní hranicí zákonem stanoveného rozmezí.

17. Závěrem žalobce nesouhlasil s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS (nechce, aby se z něj podávalo jméno a příjmení žalobce). Obdobně žalobce a jeho právní zástupce nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení a ani iniciál jejich jména a příjmení, včetně sídla právního zástupce žalobce, na webových stránkách NSS. Právní zástupce i žalobce mají právo na soukromí a právo na informační sebeurčení. Nechtějí, aby z přehledu judikatury soudů bylo zjistitelné, ve kterých věcech právní zástupce vystupoval jako advokát. Platný právní řád neumožňuje na webových stránkách NSS publikovat jména a příjmení a ani iniciály účastníků soudních řízení a totéž u právních zástupců účastníků řízení včetně jejich sídla. V případě nerespektování žádosti žalobce a jeho právního zástupce, obrátí se žalobce a jeho právní zástupce na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud. Pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení, včetně sídla, vyvěšována na webu NSS (§ 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu NSS nemají v oporu v zákonech a ústavních zákonech). Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu. Kancelářský a spisový řád je projevem výkonu státní správy NSS, takže soudci NSS při projednávání a rozhodování o kasační stížnosti nerozhodují, zda bude nebo může být rozhodnutí NSS a v jaké míře anonymizace publikováno, nýbrž mohou poukázat na vnitřní normy NSS s tím, že bude podle nich úředníky NSS postupováno.
18. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný i prvostupňový správní orgán při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce podal blanketní odvolání a všechny námitky, které uvádí nyní v žalobě, mohl uplatnit již v řízení o odvolání. Jelikož žalobce ničeho v průběhu řízení nenamítal, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány nějak pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Krajský soud v Brně již řešil pod sp. zn. 22 A 42/2014 a 22 A 49/2014 podobné případy uplatněných námitek, zpochybňujících zjištěný skutkový stav, až v řízení před soudem, přičemž takové žaloby zamítl. Žalovaný tedy i v této věci na uvedené rozsudky odkazuje.
20. V posuzovaném případě šlo stále o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Pokud jde o namítanou novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak tu lze rozdělit do dvou skupin, přičemž nyní posuzovaný případ spadá do první skupiny vztahující se s ohledem na § 112

odst. 2 tohoto zákona na přestupky/správní delikty spáchané do účinnosti tohoto zákona, tj. do 30. 6. 2017 (odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona). Vzhledem k tomu, že správní delikt/přestupek provozovatele byl spáchán před účinností zákona č. 250/2016 Sb., spadá do první skupiny a nová právní úprava nebude pro pachatele příznivější, protože odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů. K přijetí nové právní úpravy se již vyjádřil NSS, který s ohledem na přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich uvedl, že v případě spáchání přestupku provozovatele před účinností tohoto zákona není nová právní úprava příznivější (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 3 As 266/2016). Nový přestupkový zákon na posouzení zániku odpovědnosti v nyní posuzované věci nic nezměnil (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 62 A 104/2016).

21. Pokud jde o uložení sankce, pak prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí dne 17. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., a proto nemohlo být zohledněno ust. § 44 tohoto zákona.
22. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu, k vydání rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správními orgány nedošlo k porušení práv žalobce.
23. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem.

24. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
25. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám soud nejprve ověřil správnost skutkových zjištění a skutkových závěrů ze správního spisu. Porušení pravidel silničního provozu vozidlem tovární značky Toyota, reg. zn. X, spočívající v neoprávněném stání (porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz stání“ (B29) a stání s vozidlem v místě, kde je to zakázáno), tedy v porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Svatopluka Čecha 97 v Brně dne 11. 3. 2016 ve 12:03 hod. Policie stání uvedeného vozidla v místě přestupku přesně zdokumentovala a fotografie tvoří součást správního spisu. Výše popsáním jednáním došlo ke spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (nyní přestupku ve smyslu § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017).

26. Po oznámení přestupku Městskou policií Brno vyzval prvostupňový správní orgán žalobce výzvou ze dne 3. 8. 2016 k úhradě částky ve výši 700 Kč ve stanovené lhůtě za oznámený přestupek předmětným vozidlem, nebo aby písemně sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přitom takové sdělení by bylo považováno za podání vysvětlení. V předmětné výzvě se žalobci dostalo detailního poučení o postupu správního orgánu (ve smyslu § 125h zákona o silničním provozu). Předmětná výzva byla žalobci doručena dne 8. 8. 2016, žalobce ve stanovené lhůtě navrženou částku neuhradil, avšak sdělil, že v uvedené době měl předmětné vozidlo v užívání pan W. H., X. Žalobce co by provozovatel vozidla tímto sdělil jen neúplné údaje (chybělo datum narození označené osoby) a vedle toho bylo rozhodné i to, že z úřední činnosti je obecně známo, že tato osoba byla sdělována jako řidič i v řadě dalších řízení provozovatelů vozidla, pročez tento postup žalobce byl vyhodnocen jako postup účelový a obstrukční. Na základě toho byla věc týkající se prošetření podezření ze spáchání přestupku odložena, neboť správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (usnesení Magistrátu města Brna ze dne 2. 3. 2017, č. j. MMB/0299331/2016, v právní moci dne 2. 3. 2017). Z tohoto důvodu zahájil prvostupňový správní orgán řízení o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla, což žalobci oznámil dne 24. 3. 2017. S žalobcem bylo vedeno řízení pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle posledně citovaného ustanovení byly splněny podmínky, neboť bylo prokázáno, že se žalobce předmětného správního deliktu dopustil. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu může být uložena pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, přičemž pro určení výše pokuty za zjištěný správní delikt se použije rozmezí pokuty právě pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.
27. Ze správního spisu krajský soud dále o průběhu řízení zjistil, že po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (oznámení o zahájení řízení, jehož součástí bylo vyrozumění o provedení dokazování a výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí) se provozovatel vozidla k dokazování a k seznámení se s podklady dne 12. 4. 2017 nedostavil, neomluvil se a ani nezaslal písemné vyjádření. Dne 12. 4. 2017 prvostupňový správní orgán provedl mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu (oznámení Městské policie Brno, fotodokumentace vozidla, pořízená v čase a místě správního deliktu, karta vozidla). Jednotlivé důkazy časově i svým obsahem vzájemně korespondovaly a doplňovaly se. Bylo tedy vzato za prokázané, že vozidlo se v daném čase a místě správního deliktu nacházelo. Žalobce byl tedy uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Následně žalobce podal blanketní odvolání, které však nebylo ani na výzvu správního orgánu doplněno. Odvolací správní orgán tedy postupoval v souladu s § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu a přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v plném rozsahu.
28. Žalobce rozepsal své žalobní námitky v žalobě na deseti stranách, soud se nyní pokusí o jejich stručné vyhodnocení.

29. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 cit. zák. nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
30. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
31. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že za správní delikt podle odst. 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10.000 Kč.
32. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
33. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena i jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
34. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek krajský soud uvádí, že žalobce ve správním řízení podal pouze blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a všechny své námitky, které uvedl v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Jelikož žalobce v celém průběhu správního řízení ničeho nenamítal, správní orgány vycházely pouze ze spisového materiálu. K uvedené situaci se již vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, kde mimo jiné uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Účastník správního řízení tedy nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. V nyní posuzované věci žalobce podal odvolání, v němž nebyla žádná námitka proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí uvedena. Námitky předkládané v žalobě mohl žalobce uplatnit již v řízení o odvolání, což neučinil. Přitom právě odvolatel by měl vymezit okruh otázek ve svém odvolání, se kterými by se měl odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou. Pro odvolání ve správním řízení platí tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uplatněných v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. S ohledem na výše

uvedený omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, a také na to, že správní soudnictví by nemělo suplovat řízení před správním orgánem, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se totiž žalobce domníval, že správní orgány ve správním řízení nějak pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Nutno však poznamenat, že toto je obvyklá praxe právního zástupce žalobce, popř. spolupracujících zastupujících osob, jenž ve správním řízení nevysloví žádnou námitku a všechny koncentrují až do žalobního řízení před správním soudem. Námitky formulované v nyní přezkoumávané žalobě mohly být skutečně uplatněny již ve správním řízení a rovněž správními orgány vypořádány.

35. První námitka žalobce se týkala výroku napadeného rozhodnutí, který označil za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť podle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje všechny ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (blíže viz čl. II. tohoto rozsudku, kde jsou žalobní body v plném rozsahu formulovány). Krajský soud nemohl této námitce přisvědčit.
36. Náležitosti výroku rozhodnutí jsou formulovány v § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž výrok prvostupňového správního rozhodnutí v posuzované věci takto stanoveným náležitostem plně odpovídá. V citovaném ustanovení je k právnímu předpisu pouze uvedeno, že ve výrokové části budou uvedena právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Bližší vymezení k tomu není uvedeno. Výroková část prvostupňového správního rozhodnutí včetně návětí obsahuje několik právních ustanovení, které spolu dohromady (včetně skutkových okolností) vytváří jasnou představu o tom, jaké jednání bylo žalobci, co by provozovateli vozidla kladeno za vinu a jaké normy tímto jednáním porušil. Vedle rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, žalobce také porušil neoprávněným stáním povinnosti uložené jemu v § 4 písm. c) citovaného zákona, což mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a proto mu byla uložena podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Skutková věta prvostupňového správního rozhodnutí obsahovala vedle shora citovaných porušených právních norem také místo a čas spáchání (zjištění) správního deliktu s předmětným vozidlem. Krajský soud má za to, že výrok je zcela srozumitelný, porušení právní povinnosti je jasně skutkově konkretizováno, konkretizovány jsou i porušené právní povinnosti (včetně upřesnění paragrafového znění) a rovněž je konstatována skutková podstata správního deliktu (dnes přestupku), která byla porušením právní povinnosti naplněna. Nebylo opomenuto ani jasné vymezení sankce za správní delikt. Ostatně, které právní ustanovení ve výroku chybí, žalobce nijak neupřesnil.
37. Není pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je toliko odkaz na porušení § 10 zákona o silničním provozu. Jak již bylo výše citováno, je tam vymezeno několik právních předpisů, které byly jednáním žalobce porušeny a dotčeny. Navíc správní orgán využil přesné zákonné dikce § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kde je také jen uvedeno spojení „v rozporu s § 10 nezajistí“, aniž by zde byl upřesněn odstavec příslušného paragrafu. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je tedy s ohledem na ostatní skutečnosti, a také ustálenou judikaturu NSS, dostačující (srov.

rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Žalobce ještě tvrdil, že z právní kvalifikace uvedené ve výroku nelze dovodit, kterou z povinností uvedených v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu měl žalobce porušit. Krajský soud zde podotýká, že uvedené ustanovení bylo uvedeno i v souvislosti s textem o porušení povinností žalobce, kdy porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném stání. Jestliže je dáno neoprávněné stání žalobce do souvislosti s porušením povinnosti uvedené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kde je stanovena povinnost řidičům řídit se světelnými i akustickými signály, dopravními značkami a dopravními zařízeními, pak není pochyb o tom, že žalobce při neoprávněném stání porušil povinnost mu uloženou dopravní značkou, zařízením nebo signálem. Takové vymezení plně postačuje. Ostatně z odůvodnění správních rozhodnutí i obsahu fotodokumentace založené ve správním spise jasně vyplývá, že žalobce porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz stání“ (B29) a s vozidlem stál v místě, kde je to zakázáno. To také vyplývá z pořízené fotodokumentace a dále z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Krajský soud uzavírá výklad k této žalobní námitce tak, že výrok napadeného rozhodnutí je srozumitelný a jsou v něm uvedena všechna potřebná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty.

38. Žalobce dále namítal, že byl uznán vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jde o závěr nezákonný, protože ustanovení neexistuje; v době rozhodování prvostupňového správního orgánu ještě skutečně existoval správní delikt provozovatele vozidla, avšak ten byl zrušen s novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., a byl nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. K uvedené spekulativní námitce žalobce krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že došlo pouze ke změně terminologie (jiný správní delikt je nově přestupkem), což bylo v napadeném rozhodnutí žalovaného také reflektováno. V této souvislosti však nebylo možné dovodit, jak to činí žalobce, že jednání žalobce již nebylo trestné, a to s odkazem na přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., konkrétně na jeho § 112 odst. 1. Žalobce v další části této námítky ještě dovozoval, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného neexistovala, pročez měl žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí zrušit, když žalobce již nemohl být uznán vinným. S uvedeným tvrzením žalobce se krajský soud neztotožnil. Kromě odkazu na přechodná ustanovení v § 112 odst. 1 a 4 zákona č. 250/2016 Sb., podle nichž se řízení nepravomocně skončená dokončí podle dosavadních zákonů, resp. odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání došlo před nabytím účinnosti tohoto zákona, lze ještě připomenout to, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo v uvedené věci vydáno ještě před 1. 7. 2017, tj. před účinností zákona č. 250/2016 Sb., přičemž žalovaný na podkladě blanketního odvolání pouze přezkoumával správnost závěrů již uvedených v prvostupňovém správním rozhodnutí.
39. Žalobce dále namítal nedostatečný popis skutku ve výroku. Krajský soud nemohl uvedené námitce přisvědčit. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh jednání (neoprávněné stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Z uvedené textace pak lze dostatečně určitě seznat i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). Pokud žalobce v této souvislosti uváděl, že se dá „neoprávněně stát“ kdekoliv, např. na žluté čáře, v modré zóně,

na vyhrazeném místě pro invalidy, na placeném parkovišti, na zeleni apod., pak k tomu krajský soud uvádí, že se jedná o ulici v Brně, v jejíž části se nenachází žluté čáry ani modré zóny. Modré rezidentní zóny jsou teprve v některých částech Brna jako novum zaváděny a k datu spáchání správního deliktu provozovatele vozidla se taková zóna v místě tohoto deliktu nenacházela. Nekonečnou invenci právního zástupce žalobce, co se týče uplatňovaných námitek, právě limituje datum a místo spáchání správního deliktu (přestupku), jež také svým způsobem určují způsob spáchání takového deliktu. Také z pořízené fotodokumentace z místa tohoto deliktu, jenž tvoří součást správního spisu, vyplývá, že jde o poměrně širokou poklidnou ulici, bez jakýchkoliv žlutých či modrých čar, avšak s umístěnou zákazovou značkou „Zákaz stání“ (č. B29), u které bylo zaparkováno vozidlo žalobce. Krajský soud nemohl přisvědčit žalobci v tom, že výrok rozhodnutí je z důvodu nedostatečnosti popisu skutku nesrozumitelný a nezákonný, neboť se taková tvrzení nezakládají na pravdě.

40. Žalobce dále namítal, že jeho odpovědnost za správní delikt nebyla posouzena s ohledem na zavinění. Ani tomuto žalobnímu bodu nemohl krajský soud přisvědčit.
41. Žalobce spáchal, co by provozovatel vozidla správní delikt (nyní přestupek) dne 11. 3. 2016. Vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (ve věci tehdejšího přestupku), správní orgán řízení o přestupku nezahájil a věc dne 2. 3. 2017 odložil. Naopak zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a to oznámením o zahájení řízení, které žalobce co by provozovatel vozidla převzal dne 24. 3. 2017. Jelikož v řízení bylo skutečně zjištěno, že žalobce co by provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, bylo tak zjištěno spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Odpovědnost žalobce, co by provozovatele vozidla, vyplývá z § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel se týká jiného zastavení nebo stání, vykazuje znaky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu. K uvedenému bylo dále zjištěno z centrálního registru motorových vozidel, že ke dni zjištění předmětné události byl žalobce provozovatelem předmětného vozidla. V registru nebyl evidován záznam, že by v době před porušením povinnosti bylo vozidlo odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že by žalobce podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Správní orgány tak nezjistily žádný librační důvod ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, pro který by žalobce za správní delikt neodpovídal. Ostatně žalobce nic takového netvrdil ani nedokládal. V této souvislosti krajský soud poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 51 A 23/2013, z něhož mimo jiné vyplývá, že *„Nezajistí-li právnická nebo fyzická osoba jako provozovatel vozidla, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích podle zákona č. 361/2000 Sb. (zákon o silničním provozu), dopustí se podle jeho § 125f správního deliktu. Jde o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, a to v případě nezjištěného pachatele přestupku, jemuž mělo být vozidlo jeho provozovatelem zapůjčeno. Užitý princip spoluzodpovědnosti je zakotven i v jiných právních předpisech, např. podle § 430 odst. 1 občanského zákoníku, v platném znění, odpovídá za škodu i provozovatel, pokud svojí nedbalostí umožní užití dopravního prostředku v rozporu s předpisy zákona o silničním provozu.“*

42. Ke shora uvedenému je třeba ještě doplnit, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu prvostupňovým rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017, které bylo následně potvrzeno v odvolacím řízení žalovaným, a to rozhodnutím ze dne 19. 7. 2017.
43. Z výše uvedeného přehledu událostí je zřejmé, že skutek (neoprávněné stání – parkování vozidla) byl zcela po právu posouzen jako jiný správní delikt, a to podle právní úpravy platné a účinné do 30. 6. 2017 (před změnou právní úpravy od 1. 7. 2017). Pro takový správní delikt platila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, jenž za delikt odpovídá bez ohledu na zavinění při splnění podmínek uvedených v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. V takovém případě by se provozovatel vozidla mohl odpovědnosti za správní delikt zprostit jedině v případě nastoupení libračních důvodů uvedených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (odcizení vozidla, odcizení tabulky s přidělenou státní poznávací značkou nebo podaná žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel), avšak v posuzované věci takové důvody nebyly tvrzeny ani prokázány. Důkazní břemeno leží na žalobci, co by provozovateli vozidla.
44. Z výše provedené geneze celého případu je zřejmé, že protiprávní jednání žalobce i většina následných právních úkonů správních orgánů proběhly ještě za účinnosti původní právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 (změna právní úpravy od 1. 7. 2017). Jednalo se jak o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, tak i vydání prvostupňového správního rozhodnutí, včetně jeho doručení žalobci. Pouze rozhodnutí o odvolání žalobce (blanketní odvolání) bylo vydáno až dne 19. 7. 2017, tedy již za účinnosti nové právní úpravy, tj. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový řád). Posledně uvedený zákon však v přechodných ustanoveních, konkrétně v § 112 odst. 4, uvádí, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. V nyní posuzované věci šlo skutečně o dokončení řízení o jiném správním deliktu žalobce, v jehož případě již byla vyslovena vina a uložena sankce rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 17. 5. 2017, tj. zcela po právu podle původní právní úpravy účinné do 30. 6. 2017. Žalovaný v následném odvolacím řízení, na podkladě zcela blanketního odvolání žalobce, pouze ověřil správnost a zákonnost dříve vydaného prvostupňového rozhodnutí a dospěl k závěru, že bylo vydáno zcela po právu a v souladu s tehdy platnou právní úpravou.
45. Pokud žalobce v této souvislosti odkazuje na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový řád), pak s ním nemůže krajský soud souhlasit. Podle § 112 odst. 1 citovaného zákona platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.
46. Z dikce § 112 odst. 1 přestupkového řádu vyplývá, že se odpovědnost žalobce za dosavadní jiný správní delikt posoudí podle dosavadních zákonů, jelikož k jeho protiprávnímu

jednání došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. Nejen tedy § 112 odst. 4 citovaného zákona, ale také § 112 odst. 1 citovaného zákona v posuzované věci odkazuje na to, aby zahájené řízení o jiném správním deliktu bylo pravomocně dokončeno podle dosavadních zákonů, včetně posouzení odpovědnosti žalobce (pokud došlo k protiprávnímu jednání ještě před změnou právní úpravy). Právní úpravu účinnou od 1. 7. 2017 nelze považovat za mírnější pro žalobce, neboť protiprávní parkování provozovatele vozidla je nadále nežádoucím protiprávním jednáním, jenž jen obdobně sankcionováno.

47. Námitku žalobce, spočívající v neposouzení zavinění žalobce, krajský soud ve shodě s žalovaným považuje za nedůvodnou a především účelovou. Pokud žalobce namítá nedodržení zákonné legisvakanční 15-ti denní lhůty pro nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., pak zde krajský soud poukazuje na to, že v čl. CCLVII. tohoto zákona bylo uvedeno, že „Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017.“ Uvedený zákon č. 183/2017 Sb. mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, přičemž platným je od 28. 6. 2017 a účinným jak již bylo řečeno od 1. 7. 2017. Jde v podstatě o doprovodný zákon pro zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový řád) tak, aby mohl být posledně uvedený zákon bez potíží účinný od 1. 7. 2017. Pokud jde o jeho dopad na zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, pak zde došlo tímto doprovodným zákonem k několika úpravám, které spočívaly především v tom, že pojmosloví „správní delikt“ bylo nahrazeno slovem „přestupek“. Pokud pak jde o dopad zákona č. 183/2017 Sb. na zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový řád), pak soud neshledal jedinou úpravu v posledně citovaném zákonu na podkladě žalobcem zmiňovaného zákona č. 183/2017 Sb. Tento zák. č. 183/2017 Sb. mění celou řadu jiných zákonů z nejrůznějších oblastí. Soud si je sice vědom platné právní úpravy o nabytí účinnosti právních předpisů vyhlášených ve Sbírce zákonů (dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, platí, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15. dnem po vyhlášení; vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení), má však za to, že cit. zák. č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017, tak jak je v něm uvedeno, a nemá žádný dopad na zákon č. 250/2016 Sb. Negativní dopad zákona č. 183/2017 Sb. na případ žalobce krajský soud neshledal a námitku, kterou žalobce zpochybňuje účinnost zákona č. 183/2017 Sb., považuje za účelovou. V případě žalobce se tedy jednalo o správní delikt (dnes přestupek) provozovatele vozidla, k němuž se váže objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
48. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost žalobce za spáchaný správní delikt zanikla (prekluze). Žalobce v tomto žalobním bodu soudu podsouvá, že v posuzované věci mělo být postupováno podle nového zákona č. 250/2016 Sb., jenž stanoví v § 30 písm. a) promlčecí dobu 1 rok. Z tohoto důvodu žalobce dovozuje, že došlo k zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek. Krajský soud však nemohl přisvědčit ani námitkám žalobce uvedeným v tomto žalobním bodě, přestože plně respektuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
49. Podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. platí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti

za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí (od 1. 7. 2017). Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

50. Z výše uvedeného přechodného ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. jasně vyplývá, že pokud jde o odpovědnost za protiprávní jednání, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pak odpovědnost za dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první. V posuzované věci žalobce tedy nelze aplikovat výlučně § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., jak namítal žalobce, jenž se vztahuje na přestupky spáchané od 1. 7. 2017, a uvádí, že promlčecí doba činí 1 rok. Naopak je potřeba vzít v úvahu původní úpravu lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt. Z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) v souvislosti s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu vyplývá, že odpovědnost provozovatele za správní delikt (nyní přestupek) zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. V posuzované věci se prvostupňový správní orgán o správním deliktu dozvěděl dne 28. 7. 2016 a oznámení o zahájení řízení o správním deliktu bylo žalobci doručeno dne 24. 3. 2017. Dvouletá lhůta pro zahájení řízení tak byla dodržena. Současně byla dodržena i maximální čtyřletá doba, počítaná ode dne, kdy byl delikt spáchán. V oznámení o zahájení řízení byl žalobce mimo jiné vyrozuměn o provádění dokazování a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž současně byl poučen o svých procesních právech a povinnostech. Žalobce se k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavil, pročež dne 12. 4. 2017 bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Dne 17. 5. 2017 bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním deliktu žalobce. To žalobce napadl blanketním odvoláním dne 2. 6. 2017, tedy ještě za účinnosti původní právní úpravy.
51. Není tedy pravdou, jak žalobce mylně tvrdil, že novelou silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. došlo ke zrušení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, a že z hlediska prekluzivní lhůty je třeba vycházet již jen ze zákona č. 250/2016 Sb. Rovněž není pravdou, že řízení zahájené dne 21. 3. 2017 o správním deliktu (přestupku), jenž byl spáchán dne 11. 3. 2016, bylo zahájeno po uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty, čímž došlo k zániku odpovědnosti za jeho spáchání. Právě s poukazem na přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., konkrétně § 112 odst. 2 věta druhá citovaného právního předpisu, má krajský soud za to, že odpovědnost žalobce za správní delikt (nyní přestupek) nezanikla, neboť by zanikla dříve, než by uplynula lhůta pro projednání jiného správního deliktu a pro zánik odpovědnosti za tento delikt podle dosavadní právní úpravy (účinné do 30. 6. 2017), když k protiprávnímu jednání zakládajícímu odpovědnost za jiný správní delikt došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb.
52. Pokud tedy žalobce tvrdil, že došlo k zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace prekluzivní doby vyjádřené v zákoně č. 250/2016 Sb. (§ 30 písm. a) cit. zák.), pak krajský soud má za to, že tato nová právní úprava s promlčecí dobou 1 rok se v uvedené věci neaplikuje s odkazem právě na § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. Za zcela absurdní lze označit žalobcův závěr o tom, že předmětný skutek byl již promlčen ke dni 12. 3. 2017, pročež podle něj nebylo možné zahájit správní řízení o něm dne 21. 3.

2017. Taková absurdita by dokonce umožňovala řidičům páchat přestupky a jiné správní delikty do účinnosti nového zákona bez jakéhokoliv potrestání. Skutek tedy nebyl promlčen ke dni 12. 3. 2017, jak mylně uváděl žalobce, protože bylo možné o něm zahájit správní řízení dne 21. 3. 2017, když nová právní úprava vstoupila v účinnost teprve od 1. 7. 2017, tedy s velkým odstupem od spáchání správního deliktu a zahájení správního řízení o něm. Soud také nesdílí názor se žalobcem v tom, že právní norma obsažená v § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. je protiústavní. Má také za to, že vzhledem k tomu, že správní delikt provozovatele vozidla byl spáchán před účinností zákona č. 250/2016 Sb., spadá do skupiny případů, které na myslí § 112 odst. 2 věta druhá citovaného zákona, a nová právní úprava nebude pro pachatele příznivější, protože odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů. K nové právní úpravě a jejímu přijetí se již také vyjádřil NSS, který mimo jiné v rozsudku ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 3 As 266/2016, uvedl, k přechodnému ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., že v případě spáchání přestupku provozovatele vozidla před účinností tohoto zákona není nová právní úprava pro něj příznivější. Lze tedy uzavřít, že nový zákon č. 250/2016 Sb. na posouzení zániku odpovědnosti žalobce v nyní posuzované věci nic nezměnil. Sama skutková podstata přestupku provozovatele vozidla v podstatě zůstala totožná.

53. Žalobce dále namítal nezákonnost uložené sankce, a to z podobných důvodů, jako namítal shora prekluzi či opomenutí zavinění. Krajský soud nemohl ani této námitce přisvědčit.
54. Podle § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. platí, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
55. K nové právní úpravě je třeba připomenout, že při volbě právní úpravy však musí mít přestupkový orgán na zřeteli, že volí úpravu jako celek, tedy nejen ustanovení o trestu, ale i ostatní ustanovení. Otázku, která úprava z hlediska druhu a výměry trestu je příznivější, musí úřad hodnotit komplexně. Platí však zásada, že pokud nyní již platná právní úprava konkrétní sankci, kterou obsahovala předchozí úprava, jako druh sankce neobsahuje, nelze touto sankcí pachatele postihnout. O takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejednalo.
56. S ohledem na dikci posledně citovaného přechodného ustanovení vyplývá, že podle pozdější (novější) právní úpravy má být postupováno jen v tom případě, pokud je pro pachatele příznivější. V této souvislosti však krajský soud zjistil, že v nové právní úpravě je druh a výměra sankce shodná s právní úpravou předchozí (účinnou do 30. 6. 2017), protože nebylo důvodu postupovat podle právní úpravy pozdější. Podle právní úpravy dosavadní, tedy účinné do 30. 6. 2017, hrozila žalobci stejná sankce jako v období od účinnosti nové právní úpravy provedené zákonem č. 250/2016 Sb. (od 1. 7. 2017), a to správní trest (pokuta) v zákonném rozpětí od 1.500 Kč do 2.500 Kč (podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu). Za této situace byla žalobci dokonce uložena pokuta jen ve výši 1.500 Kč, tj. na samé dolní hranici zákonné sazby. Pokud žalobce uvádí, že u něj byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., pak krajský soud takové podmínky neshledal, ostatně žalobce ani neuváděl žádné mimořádné důvody na jeho straně, které by svědčily pro

takové snížení pokuty. Jak soud výše uvedl, žalobci byla uložena pokuta v nejnížší možné sazbě, odpovídající porušené povinnosti, v souladu se zákonem a žalobce neuváděl žádné závažné okolnosti, které by svědčily pro mimořádné snížení pokuty nebo pro upuštění od potrestání žalobce. Pokud žalobce spekuloval, že mu správní orgán mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby, pak není vůbec zřejmé, z jakého důvodu by mělo být toto učiněno, protože vzhledem k okolnostem případu soud považuje uloženou pokutu za velice mírnou, což ostatně měly na mysli i správní orgány. Pokud žalobce argumentoval tím, že ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, pak soud k tomu ze správního spisu zjistil, že na jeho straně nebyly zjištěny ani žádné polehčující okolnosti. Navíc § 44 zákona č. 250/2016 Sb. nelze v nyní posuzované věci aplikovat, neboť jde o právní úpravu pozdější, která jako celek není mírnější pro žalobce, protože nebyla na případ žalobce aplikována.

57. Námitku žalobce směřující proti uložení sankci krajský soud považuje za zcela účelovou. Sankci v první řadě uložil prvostupňový správní orgán, a to v souladu s právními předpisy. Odvolací správní orgán uloženou sankci pouze přezkoumal, přičemž nezjistil žádné pochybení. Pokud tedy bylo prvostupňové správní rozhodnutí vydáno dne 17. 5. 2017 (jiný správní delikt dne 11. 3. 2016), tak to bylo učiněno ještě před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. a nemohlo být zohledněno ust. § 44 citovaného zákona o mimořádném snížení výměry pokuty. Pokud jde o náležitosti výroku rozhodnutí (stran sankce), pak zde byla uvedena všechna zákonná ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno o uložení pokuty žalobci. Soud neshledal pochybení.
58. Krajský soud má za to, že v posuzované věci bylo rozhodováno zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou, napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k vydání rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a nedošlo k porušení práv žalobce.
59. V závěru žaloby žalobce a jeho právní zástupce uvedli, že si nepřejí, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS a stejně tak nechtějí, aby jejich jména příjmení, popř. sídlo právního zástupce žalobce byly rovněž zveřejněny na webových stránkách NSS. Dále bylo v žalobě poukazováno na to, že Kancelářský a spisový řád je projevem výkonu státní správy NSS, takže v podstatě soudci NSS při rozhodování o kasační stížnosti nerozhodují, zda může být jejich rozhodnutí publikováno a do jaké případné míry anonymizace. K těmto námitkám krajský soud uvádí, že není zřejmé, z jakého závažného důvodu si žalobce a právní zástupce nepřejí publikaci tohoto rozhodnutí a stejně tak uvádění jejich jmen a příjmení na webových stránkách NSS. Jména a příjmení účastníků řízení nejsou v žádném případě na těchto webových stránkách dohledatelná, rozhodnutí jsou zde publikována pouze v anonymizované verzi. Pokud jde o sídlo advokátní kanceláře či advokáta, tak v žádném případě nejde o chráněný údaj, ostatně advokáti a jejich sídla advokátních kanceláří jsou v plném znění dohledatelná na webových stránkách ČAK. Díky zde zveřejněným údajům si je také mohou klienti vybírat k zastupování v konkrétních právních věcech. Pokud jde o výtky k činnosti NSS, resp. rozhodování soudců NSS o rozsahu případné anonymizace rozhodnutí, pak k tomu nemá krajský soud oprávnění se vyjadřovat. Krajský soud pouze poukazuje na obsah Ústavy ČR, v níž je v čl. 96 odst. 2 uvedeno, že jednání před soudem je ústní a veřejné; výjimky stanoví zákon. Rozsudek se vyhláší vždy veřejně. Dále v této souvislosti soud poukazuje

na Listinu základních práv a svobod, kde se v čl. 38 odst. 2 mimo jiné uvádí, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Z těchto ústavních zákonů nejvyšší právní síly v ČR jasně vystupuje do popředí nezbytný prvek veřejnosti, prostřednictvím jehož je do jisté míry prováděna kontrola soudní moci veřejností. Do toho zapadá nezbytná veřejnost soudního rozhodování a též veřejná publicita samotných rozhodnutí soudů. Krajský soud tímto vzal na vědomí nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejněním tohoto rozhodnutí v anonymizované verzi na webových stránkách NSS.

V. Závěr a náklady řízení

60. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
61. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu nebyla přiznána jejich náhrada.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.

